

Homoródbene, 1888. február 3. – Budapest, 1973. december 10.

Kolozsváron jogi tanulmányokat folytatott; joghallgatóként tagja volt Társadalomtudományi Társaságnak, feloszlata előtt a társaság utolsó titkára. A diploma megszerzése után a Központi Statisztikai Hivatal munkatársa lett. Első cikkei a Huszadik Században láttak napvilágot. 1918 októberében Károlyi Mihály szűkebb munkatársai köréhez tartozott. A Tanácsköztársaság idején a Népjóléti Népbizottság statisztikai osztályvezetője. A Horthy-korszakban a polgári radikálisok vezető csoportjához tartozott. 1926-ban harmadmagával megalapította a Huszadik Század című folyóirat utódát, a Századunkat. 1944 őszén részt vett az ellenállásban. A nyilasok letartóztatták, és a Margit körúti fogházba zárták. Budapest felszabadítása után az elnöki és törvényelőkészítő osztály vezetője a Belügyminisztériumban, majd államtitkár lett. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon a Magyar Radikális Párt jelöltjeként a Zala megyei listán pótképviselő lett. Miután Peyer Károly elhagyta az országot, 1947. december 12-én – ekkor már nyugalmazott belügyi államtitkárként – behívták az Országgyűlésbe. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront Zala megyei listájáról újra bekerült az Országgyűlés tagjai közé. 1949 és 1950 között a Világ című napilap, majd 1950-től a Független Magyarország című lap főszerkesztője. 1951-től a Lapkiadó Vállalathoz került állásba.